

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIMECRES • 11 de setembre del 2019. Any XLIV. Núm. 15117 - AVUI / Any XLI. Núm. 13987 - EL PUNT

● OBJECTIU *independència*

11S
9

Roger Torrent. President del Parlament de Catalunya
“La sentència del Suprem
representarà un fi de cicle polític”

**Torra fa una crida a exercir
el dret a l'autodeterminació i
avançar plegats cap a la llibertat**

1 9 3 7 3

8 4 2 7 9 5 4 1 0 0 2 9

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Martí Gironell

Un full en blanc

Aquest dijous comença un nou curs escolar. "Un dia, un mes, un any, una altra volta al pany." Des de fa temps quan arri-

ba aquest dia em ve al cap la cançó de Sopa de Cabra que dona títol a l'article. Arrenquen deu mesos durant els quals veurem com els nens i nenes creixen en tots els sentits. Físicament, emocionalment, competencialment. "Avui un vent nou ha d'arribar, creuant deserts i desenganys." Una nova etapa en la seva vida que els servirà perquè aprenguin i adquireixin una sèrie d'eines, de capacitats, per anar construint el seu camí. M'ho recordaven l'altre dia en una reunió de pares i mares. I és ben veritat que és en aquesta edat primerenca, dels tres-quatre anys, que els hem de deixar fer, que han de descobrir pel seu compte, que vol dir que entendran que si s'ho proposen poden fer el que vulguin i que per això s'han d'equivocar, caure, aixecar-se i tornar-hi. D'això es tracta. "Els dies s'alcen al seu pas, els arbres nus corren pels camps." I en

Ens hem d'assegurar que els nostres fills viuen un present en què sàpiguen que hi som, però que caminen sols

aquest trajecte vital trobo que el més important és el qui i el com se'ls acompanya, no només la família sinó també l'escola i els amics. Perquè aquesta mainada és la que ha de gestionar el futur. No tant el nostre sinó el seu. I per garantir-lo ens hem d'assegurar que viuen un present en què sàpiguen que hi som, que ens tenen a prop, però que caminen sols. "Uns ulls desperts et trobaran dies sense ombra han d'arribar." Estic segur que –malgrat ens surti l'instint de sobreprotecció– si sabem fer l'acompanyament sense massa interferències aconseguirem que tinguin l'autoestima necessària per creure en ells mateixos, ens les seves possibilitats, i esforçar-se per tirar-les endavant. I en aquest trajecte que porti una motxilla amb el pes just que tingui prou espai perquè hi pugui acumular tantes experiències com li calgui. "Les mans s'aferren al volant, corren les rodes i els cors trencats." I un estoig amb prou pintures perquè tingui la possibilitat de triar de quin color vol pintar la seva vida –ja vindran les taques, perquè la vida taca– però ara encara és neta com un full en blanc.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Relat del Raval i el Gòtic

Una gestió a mig matí al Raval de Barcelona em fa retornar al barri on aquest diari havia tingut la redacció durant uns anys. Passo pels paisatges que a l'estiu han estat motiu de notícies negatives. Passeig tranquil a aquesta hora pels carrers d'en Robador, Sant Pau, Sant Ramon, Unió, les Penedides... Tot com sempre, potser una mica més atrotinat i monòton: botigues monogràficament dedicades a la venda de mòbils, barberies sense cap client, moltes persianes abaixades cobertes de pintades, gent desvagada, la prostitució a la intempèrie... Una llàgrima per la llibreria Milla, dedicada a obres teatrals. M'hi havia aturat sovint. L'amo ja em coneixia. Hi vaig localitzar el text d'una obra, *El millor dependent del món*, que l'amic Manuel Foraster cercava. Va estar content. El rètol de la llibreria es manté, però l'establiment és ara de telèfons. Ho és? Té la persiana abaixada coberta de pintades.

A l'altra banda de la Rambla, la gent que hi deambula i els comerços presenten una altra imatge. Penso d'arribar-me fins a la Setmana del Llibre en

“Del carrer d'en Robador a la Fira del Llibre en Català, a la catedral

Català, davant la catedral. Passo per la plaça del Pi. Els grups de turistes hi abunden. Ara als barcelonins els fan nosa els turistes. No poblen el Raval perquè els inquieta i eviten el barri Gòtic perquè el troben saturat de transfronterers. Què satisfà els barcelonins que tot el dia rondinen? Els turistes aglomerats davant l'església del Pi miren enlaire per indicació del guia. Els imito. Veig que la rosassa està en reparació, coberta amb una malla grisa. Si no fos pels turistes veuríem menys coses. La tendència humana és a mirar avall, cap a la vorera per on encaminem els passos. El turisme ens fa mi-

rar amunt. Sempre són els altres els que ens ensenyen a descobrir el que tenim per quotidià. Trobo el carrer Petritxol millorat. La botiga oriental de queviures que projectava una llum espectral al "carrer de l'ombra", ha tancat. Olor d'ensaïmades.

Els venedors de la Setmana del Llibre estan prou contents, tot i que diumenge, "dia de majors vendes", va caure el diluvi sobre seu, i la clientela es va dispersar. M'enduria a casa un piló de llibres. L'edició en català va a tot vent, i dic "a tot vent" amb intenció, perquè antigament gairebé només podíem comptar amb l'editorial o col·lecció d'aquest nom per servir-nos. Els turistes miren les agulles de la catedral. A mi no em fan cap nosa, i quan giren els ulls cap als llibres de la Fira me'n fan molta menys. La diada nacional i la "internacionalització" també són això. Aniria a felicitar en Joan Sala, director de la fira que aquest any plega, però parla amb un senyor. No tot són alegries lectores: l'estanc de la plaça ha deixat de vendre diaris. Un cartell de l'Ateneu anuncia un curs de narrativa. Tot depèn del "relat", sí.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/8h35v8>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

L'endemà

No en tinc cap dubte, que la Diada d'avui tornarà a ser una jornada massiva. Que mentre que a Espanya es tiren els plats pel cap i són incapaços de fer govern (un espectacle lamentable, totes aquestes negociacions entre el PSOE i Unides Podem), a Catalunya el carrer tornarà a ser un clam. Un clam per expressar en veu alta ja no només l'anhel de llibertat sinó la indignació, l'enuig o la perplexitat per la situació que estem vivint. Com pot ser que un referèndum que va ser també una protesta, pacífica i democràtica, hagi derivat en una repressió com la que patim? Com pot ser que hi hagi presos polítics, polítics a l'exili i desenes d'investigats per delictes que no han comès? La Diada d'avui serà diferent. No serà la dels somriures d'anys enrere. Però serà pacífica, cívica i reivindicativa, i estic convençut que, com ha estat sempre, cap dels que hi anem preguntant als

“Tant o més important que la Diada és, en aquesta ocasió, l'endemà, quan arribi aquesta “nova etapa”, aquesta “fi de cicle”

del costat de quin partit són, què voten, i si hi ha d'haver eleccions o no. La política, la política de partits, avui quedarà en un segon terme. I portarem tots la mateixa samarreta. Serà una Diada com les de sempre, però serà també una Diada diferent. Per la repressió que ens aclapara (menteix qui digui que no l'aclapara) i perquè som a

les portes d'una sentència que sembla evident que ho pot capgirar tot. El president Torra parlava a mitjans d'aquesta setmana de “nova etapa”, i avui, en una entrevista en aquest diari, el president del Parlament, Roger Torrent, parla de “la fi d'un cicle polític”. La incògnita, que espero que es resolgui favorablement, és si les crides a la unitat estratègica que aquests darrers dies han fet totes les formacions independentistes obeïen justament a la proximitat la Diada i si demà es mantindran intactes i acabarà essent una realitat. Em fa l'efecte que és el que voldrien tots els qui avui sortiran al carrer. Perquè caldrà. Anys enrere, crec que era el 2012, l'expresident Mas ja parlava que entrariem en un “terreny desconegut on ningú ens espera”. Em fa l'efecte que ja hi som. I que la classe política n'hauria de ser conscient. No pas avui. Sobretot a partir de demà.

De reüll

Emma Ansola

La diada de resistència

“Jo hi seré”, “per mi no quedarà”, “tinc la samarreta i aniré a la mobilització, per mi no serà”, “fa mandra, però em sentiria culpable si no hi anés”, “aquest any no, s'ha acabat fer comèdia”. Aquestes són algunes de les expressions que he anat escoltant els darrers dies quan he intentat copsar l'ànim a participar avui en la manifestació de la Diada. És l'edició que es presenta més dividida, els partits hi assisteixen per separat, els darrers enfrontaments no ajuden, el partidisme s'imposa, els moviments civils es dispersen i

Malgrat els laments i els càntics de resignació, s'endevina resistència

el cant de la gent sona apaïvat. Es respira una certa resignació, sí, però també s'endevina resistència, especialment amb l'objectiu d'anar encarant els dies que vindran arran de la notificació de la sentència del Suprem. L'1-O gairebé ja ha quedat descafeïnat i amb aquest nou episodi aclarit torna a insinuar-se

l'interès per un nou referèndum, però res de tot això quedarà clar. Un any més el lema de la mobilització és la independència, però el com no surt per enlloc. No hi ha full de ruta, no hi ha dreceres, no hi ha camí, només desig expressat en les grans lletres blanques que tornaran a surfejar per damunt dels caps dels manifestants. Un desig, però, prou fort que va provocar que dos exlíders socials i set exmembres del govern perdessin la llibertat (dels primers ja en fa dos anys) per haver desafiat les lleis que no permetien la convocatòria d'un referèndum. I per això, sí, hi ha resistència.

Les cares de la notícia

REALITZADOR DE DOCUMENTALS

Carles Prats

Enaltir els films de gènere

Carles Prats fa anys que realitza documentals sobre directors de films de gènere dels quals el temps ha destacat el valor. Ara recupera en un DVD la figura de Jesús Franco i el Dràcula que va rodar a Barcelona amb Christopher Lee en el moment en què l'actor era la màxima figura del gènere.

DIRECTOR DE 'L'ENIGMA VERDAGUER'

Lluís Maria Güell

La vida de mossèn Cinto

TV3 estrena avui la pel·lícula sobre la figura de Jacint Verdaguer que mostra al gran poeta català des de la perspectiva d'un personatge amb una vida molt contradictòria però molt vital, amb gran energia i dosis de rebel·lia. Un home, mossèn Cinto, que acabarà sent “el poeta del poble”.

CAP DE GOVERN DE COREA DEL NORD

Kim Jong-un

Negociació amb míssils

El règim comunista de Corea del Nord afegeix tensió militar en aquesta part d'Àsia. Kim Jong-un fa servir la tàctica del pal i la pastanaga, i poques hores després d'un comunicat en què s'oferia a reprendre les negociacions amb Washington sobre el seu programa nuclear, llança dos míssils.

EDITORIAL

Avui cal una mobilització massiva

Arribem a un altre Onze de Setembre amb el país immers en la situació d'exceptualitat provocada per la brutal repressió de l'Estat desfermada a Catalunya. Una Diada que precedeix una tongada de judicis i sentències que no faran altra cosa que aprofundir l'esquerda democràtica que presenta un Estat espanyol disposat a vulnerar els drets fonamentals per tal de garantir la seva sacrosanta unitat. Per això, la Diada d'avui ha de ser una resposta de país a les noves agressions que suposaran la probable sentència condemnatòria del Suprem en el judici del procés als dirigents independentistes catalans, la causa oberta a l'Audiència Nacional contra la cúpula dels Mossos per l'1-O o la que implica el mateix president Torra al TSJC, i altres dirigents polítics i ciutadans anònims a diversos jutjats.

L'Estat espanyol ha mostrat de forma descarnada el seu menyspreu a la voluntat dels catalans expressada en multitud de mobilitzacions i refermada a les urnes. Però això no pot fer desistir la ciutadania en la reivindicació i defensa dels drets nacionals, col·lectius i individuals amb la participació massiva en tots i cadascun dels actes convocats per la Diada. I en especial a la manifestació impulsada per l'Assemblea Nacional Catalana. Perquè més enllà de les discrepàncies que suren en l'independentisme, la societat catalana no es pot permetre la passivitat si no vol ser anihilada per un Estat que mostra cada dia la seva pitjor cara venjativa en forma de repressió. Tal com demanen els presos polítics i exiliats, cal unitat i una gran participació en la mobilització de l'Onze de Setembre d'enguany que mostri la voluntat de persistència i perseverança democràtica d'una majoria de catalans i catalanes per assolir la llibertat del país.

Tal dia com avui fa...

1 any

Una nova fita

Amb el lema *Fem la República*, centenars de milers de persones tornaran a omplir els carrers de Barcelona, en una Diada excepcional.

10 anys

Diada preventiva

La sentència pendent del TC aboca a una Diada preventiva. L'actitud dels poders de l'Estat en la consulta d'Arenys inflama l'eix nacional.

20 anys

El diàleg amb ETA

El president del govern central, José María Aznar, es mostra "absolutament obert" i "disposat" a reprendre els contactes amb ETA.

Full de ruta

David Marín

Coses a fer a Barcelona

Avui passen dues coses importants a Barcelona. Una és a la tarda i és ben coneguda per tothom: s'hi concentraran milers, desenes de milers, centenars de milers, probablement, de persones partidaris de la independència de Catalunya. La guerra psicològica, que és un dels fronts més bèsties oberts per contrarestar aquest moviment des que es va convertir en una realitat terriblement propera per a l'Estat espanyol, convertirà la xifra de manifestants en una arma més de combat, per certificar un cop més, com tantes vegades des del 2012, que "el procés ha mort", "es desinfla", es converteix en pols de la història. Al moviment independentista l'han enterat tantes vegades des del 2012, que els independentistes haurien de riure-se'n amb ganes, de qualsevol titular o declaració interessada l'endemà de la Diada. És cert que hi ha desànim entre molts independentistes, i fins i tot empenyament, per la incapacitat o falta de voluntat dels líders polítics de traçar un nou camí que porti cap a la independència. I segurament alguns d'aquests manifestants es quedaran a casa. Però que ningú no s'equivoci: no és que hagin deixat de voler la independència. El dia que la política i el carrer recuperin la seva comunitat anterior, els carrers tornaran a bullir com ho van fer la tardor del 2017 i ells tornaran a ser-hi. Amb més experiència que abans, a més. I la lògica diu que, si la gent avui continua sent favorable a la independència de la manera tan massiva com ho ha estat els darrers anys, aquesta comunitat i aquest bullir hi tornaran a ser.

L'altre fet important que passarà avui a Barcelona es troba a la plaça de la Catedral. La Setmana del Llibre en Català ha arribat al seu equador. I, com els darrers anys i si el temps no ho malmet, durant la Diada s'omplirà de manera extraordinària i es convertirà en una mena de Sant Jordi escapat del calendari. Fa temps que diuen que el català va de baixa, i que la gent llegeix menys, que el llibre en paper ho té difícil en la nova era de les pantalles digitals i les plataformes audiovisuals. Al llibre, de paper, i en català, l'han enterat els seus enterradors tantes vegades, que res millor que passar avui al migdia per la plaça de la Catedral i comprovar que allò és una festa tan plena de vida, de gent àvida de llibres, d'escriptors amb talent i d'editors valents, que és qualsevol cosa excepte un enterrament.

Tribuna

Jordi Llavina Escriptor

Paraules

No trobeu fascinants els ressons d'algunes paraules del nostre idioma? Malmirros, per exemple, que el diccionari defineix com a "taciturn", però també així, en segona accepció (és la que jo coneixia, pel parlar del Camp): "Temporalment o habitualment malaltís, que no es troba prou bé." O maixant, bellíssima paraula, no recollida per Fabra, que és fàcil de relacionar amb la francesa *méchant*: "Entremaliat."

SEGONS L'AMIC I GRAN ESCRIPTOR Joan Rendé, qui és maixantó, a pesar que la forma sembla que en rebaixi el sentit, encara és més trapella. El món i els pobles en van plens, de brivalls maixantons! A més, quan es diu aquest mot, se sol acompanyar d'un gest i d'una pronúncia ben característics: la mà dreta tancada, com si fes anar un tornavis que colla fort un cargol; pel que fa a la dicció, els que tingueu una certa edat imagineu el memorable Capri dient-la d'aquella manera seva que tenia de dir les coses (i els qui no tingueu prou edat, però sí internet a casa, teclegeu al Google Joan Capri, i llestos!).

UNA VEGADA VAIG SENTIR una anècdota molt bona, que tenia com a protagonista Martí de Riquer. Es veu que algú es va presentar a casa seva per dur-li la versió actualitzada del diccionari oficial, i l'il·lustre romanista, després d'obrir el patracol i de fullejar-lo intencionadament, va deixar caure: "Ves, accepten guapo, que n'hi ha tan pocs, i no *tonto*, que n'hi ha tants!" A mi la facècia riqueriana m'interessa per una raó: ¿què es dona per bo i què no (encara)? No ha de ser una feina fàcil, aquesta, però és evident que comptem amb reputadíssims professionals que hi treballen des de la Secció Filològica de l'IEC i que segur que tenen raons molt sòlides per acceptar una paraula i no una altra. Fa poc la meua perruquera em preguntava: "¿Com en dius, tu, d'*enjupir*?" Jo li vaig respondre: "¿Enjum... què?" Es veu que vol dir, si

més no a la Conca de Barberà, enganxar-se el dit en una porta. Vaig recordar que a Gelida jo havia sentit, per expressar exactament el mateix, *ensolir*. Transcriu aquests verbs tal com raja, perquè no apareixen a cap diccionari. Sí que surt a l'Alcover Moll aixonar (que remet a eixonar), per bé que no recull del tot el sentit que hi donem al Penedès: el d'un castell que fa figa (i no vull ser més explícit per no ser políticament incorrecte). Quan vaig dir a l'amiga Montse que aquella paraula no existia, amb tota la raó del món ella va arrufar el nas: "Jo l'he dit tota la vida!" Vaig corregir la meua afirmació: el fet que un terme no aparegui al diccionari no vol pas dir que no sigui perfectament viu.

UN DARRER EXEMPLE. Jovenejar surt al diccionari: "Fer actes propis d'un fadrí, de la joventut." No hi surt *vellejar* (que sí que apareix al DCVB): "Esser vell; tornar vell." En canvi, el diccionari oficial sí que reporta vellotejar: "Començar a ésser vell." ¿No seria més plausible *vellejar*?

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Reflexions sobre l'article d'Enric Serra

■ L'article d'Enric Serra a la revista La República de la setmana passada m'ha semblat molt interessant, i més interessant seria que el poguessin llegir totes les persones que viuen a Catalunya; els nascuts aquí i els vinguts d'arreu del món. Pel que fa a aquests últims, entenc perfectament el sentiment d'estimació que tenen per les terres que han hagut de deixar, però això no ha de ser obstacle per sospesar desapaassionadament el més convenient per a ells i per als seus fills. L'amor pel lloc d'origen no s'ha de perdre mai. Jo soc independentista i sento molt d'afecte pels pobles d'Espanya que conec força. Voldria, senzillament, que totes aquestes persones a qui m'he referit reflexionessin si és conve-

nient o no formar un sol poble, amb les diferències pròpies de cultures diverses, però amb l'objectiu de millorar substancialment les nostres condicions de vida: econòmiques, culturals, de solidaritat... Aquest és el meu desig.

PERE DOTRAS SERRABELLA
Canet de Mar (Maresme)

Entendre'ns?

■ Dos no es barallen si un no ho vol. Dos no s'entenen si un no ho vol. Dos no dialoguen si un pensa que dialogar vol dir acceptar les meves propostes. Això és el que passa al govern de l'Estat en funcions. Això no hi ha qui ho desencalli.

PILAR PORCEL I OMAR
Sabadell (Vallès Occidental)

Esteban Gesa i Obeses

■ El president del Partit Popular de Sabadell, Este-

ban Gesa, ha carregat per motius polítics contra l'Ajuntament per la contractació del grup musical Obeses per a tocar en la festa major de la ciutat (amb l'alcaldeessa Marta Farrés com a víctima col·lateral). No és que jo sigui fan del grup, però evidentment crec que he d'escriure al vostre diari per a defensar-los, perquè em sembla un escàndol. Sincerament, el que ha fet el Sr. Gesa em sembla una *boutade*, i si no és capaç de respectar les opinions de qui no pensa com ell, no sé què fa posat en política. Sabadell es mereix molt més que aquesta mena d'esgarips.

LLUÍS PALOMA SÁNCHEZ
Terrassa (Vallès Occidental)

La unió dels independentistes

■ Durant la guerra civil espanyola (1936-39) a la part

republicana el fort partit comunista estalinista va organitzar una campanya en contra del POUM (Partit Obrer d'Unificació Marxista) fundat el 1935 per la fusió del Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista, dirigida per Andreu Nin. A l'Andreu Nin l'havien expulsat de l'URSS perquè havia pres partit per Trotski en la lluita per la successió de Lenin. També hi van haver baralles entre els comunistes del PCE i la CNT en lloc de lluitar tots units en contra dels feixistes revoltats. Tots sabem quin va ser el resultat. Salvant les distàncies, penso que hi ha una similitud entre les discrepàncies dels diferents partits independentistes. No seria més intel·ligent anar tots units i deixar les desavinences per quan s'hagi assolit l'objectiu?

MARTÍ GUERRERO COTS
Barcelona

La frase del dia

“Hem après que no hi ha receptes màgiques. Però ens queda l'opció de no renunciar al somni. I fer-lo realitat?”

Anna Gabriel, EXDIPUTADA DE LA CUP I EXILIADA POLÍTICA

Tribuna

Antoni Segura i Mas. Catedràtic d'història contemporània de la Universitat de Barcelona

Ravensbrück 62.480

Dissabte passat, a la sala polivalent del conjunt modernista del Molí de l'Oli-Casa Mauri de la Pobla de Segur, va tenir lloc un acte commemoratiu titulat *Històries de vida de l'antifeixisme, l'exili i la deportació*, que va servir de reconeixement a Conxita Grangé Veleta (Espui, 6 d'agost del 1925 - Tolosa, 27 d'agost del 2019), l'última supervivent catalana de Ravensbrück, i a totes les deportades republicanes catalanes i espanyoles que, per col·laborar amb la resistència francesa, van anar a parar –i moltes a trobar-hi la mort– a aquest camp de concentració per a dones situat 90 quilòmetres al nord de Berlín. L'historiador Josep Calvet va contextualitzar l'exili i la deportació amb apunts biogràfics de Josep Cubiló Saurina (la Pobla de Segur, 1918 - Ausat, 1972), que va sobreviure a quatre anys al camp de concentració de Mauthausen, on van morir entorn del 70% dels més de set mil republicans espanyols deportats, i la neboda de Conxita Grangé, Carme Rei-Granger, va fer la seva biografia. Finalment, la consellera de Justícia, Ester Capella, va inaugurar l'exposició *El camp de concentració per a dones de Ravensbrück*, que romandrà oberta fins al 6 d'octubre.

ÉS D'AGRAIR LA FEINA que fan el Memorial Democràtic i la direcció general de la Memòria Democràtica des de fa més de deu anys per recuperar la memòria silenciada durant la dictadura i la transició democràtica. Així, en compliment del que disposen la llei del memorial democràtic del 31 d'octubre del 2007 i la llei sobre la localització i la identificació de les persones desaparegudes durant la guerra civil i la dictadura franquista, i la dignificació de les fosses comunes del 30 de juny del 2009, hom ha procedit a senyalitzar, dignificar i exhumar fosses de soldats i víctimes de la repressió; a organitzar actes com el de

la Pobla per tot el territori i congressos acadèmics centrats en la guerra civil, les fosses comunes, l'exili o la transició a Catalunya; a museïtzar escenaris de la guerra civil; a inventariar la simbologia franquista; a confeccionar bases de dades de la repressió de la dictadura; a honorar les víctimes dels camps d'extermini nazis...

I CALIA FER-HO –I CAL CONTINUAR fent-ho – perquè és un deute amb unes generacions que es van jugar la vida per mantenir unes llibertats i un règim republicà i democràtic que el feixisme va anorrear per la força de les armes i de la repressió, semblant el país de cadàvers i provocant un exili de proporcions descomunals.

ELS REPUBLICANS CATALANS i espanyols no lluitaven per Catalunya –o no només ni tots per Catalunya en el cas dels catalans–, lluitaven contra el feixisme. Tampoc tots aquells que s'enfrontaren a la dictadura ho feien per la independència de Catalunya, però sí per recuperar unes llibertats, uns drets de ciutadania i una dignitat arrabassades. I són precisament aquestes llibertats,

aquests drets i aquesta dignitat de ciutadans, els valors republicans en definitiva, els que legitimen el dret a decidir el futur polític que com a ciutadans lliures vulguin concedir-se els catalans i catalanes en un referèndum realitzat en plenitud democràtica.

I ÉS PER AIXÒ QUE ARA, en moments d'incertesa, de dubtes, d'errors, d'una unitat malmesa (tampoc cal idealitzar una unitat que mai ha existit perquè aquesta és, afortunadament, una societat diversa i plural), de repressió, convé rescabalar la memòria de tots aquells que donaren la vida en la lluita per les llibertats. Ara, quan molts que es diuen demòcrates i d'esquerres han oblidat la lluita d'aquells republicans catalans i espanyols contra el feixisme, i rebutgen les seves arrels republicanes per abraçar amb entusiasme una monarquia imposada per la dictadura, és més necessari que mai recordar la seva dignitat i sacrifici. I és bo recordar-ho en un dia com avui, amb una Diada a les portes d'una sentència injusta.

EL PROCÉS INICIAT A CATALUNYA és irreversible, puix, acabi com acabi, res tornarà a ser com abans i qualsevol nova entesa amb l'Estat i les forces polítiques espanyoles haurà de partir del fet incontestable de la voluntat expressada en condicions més que adverses per més de dos milions de ciutadans l'1-O. És un fet inesborrable. El president espanyol en funcions, Pedro Sánchez, diu que “negociar és voler negociar... No imposar, sinó acordar... i que en una bona negociació no pot haver-hi ni vencedors ni vençuts...” És, en suma, una qüestió de voluntat. No sembla, doncs, un bon camí aferrar-se a la Constitució per tancar les portes a qualsevol acord amb les forces independentistes i ignorar la generositat d'ERC, disposada a no bloquejar el seu nomenament. Bona Diada!

“El procés iniciat a Catalunya és irreversible, puix, acabi com acabi, res tornarà a ser com abans”

De set en set

Manuel Castaño

Quin és el límit?

Rere el terme aparentment innocu de xarxes socials hi ha poders d'abast global que ultrapassen l'àmbit de l'Estat. A Itàlia,

dos partits extraparlamentaris, Forza Nuova i Casa Pound, acaben de ser expulsats de Facebook i d'Instagram; no solament els comptes oficials, també els de dotzenes de militants. El motiu és tan fàcil d'acceptar com de difícil concreció filosòfica: s'han dedicat a difondre odi. Al comú de les gents, saturats d'interconnectivitat, ser expulsat de Facebook els deu semblar un càstig exemplar, la pena de mort civil i prova definitiva de maldat, però haurien de

A les xarxes socials, quin és el límit, i qui posa els límits?

fixar-s'hi més. Fins fa poc, era competència del Ministeri de l'Interior il·legalitzar un partit quan les seves activitats vulneraven el codi; ara ve Facebook a aplicar una sanció preventiva si els seus algorismes –ajudats per algun suggeriment dels qui tenen poder per fer-ho– detecten alguna contravençió ideològica a la seva particular manera de veure el món, que d'aquesta manera es converteix en obligatòria. Què més està a punt d'arribar? És correcte, i no pas delictiu d'odi, prohibir els espectacles taurins? I voler fer callar els antitaurins? I voler enviar algú a la paperera de la història? I desestabilitzar un govern democràticament elegit? I aspirar a la secessió d'un territori pertanyent a un Estat internacionalment acceptat? Quin és el límit, i qui posa els límits? Un ignot comitè central amb seu a Califòrnia ens ha de dir què està bé i què no? A còpia de deixar-los entrar a casa i de servir-los gratis la nostra intimitat, se n'estan fent amos.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Missatge institucional del president Torra

Torra recorda el dret exclusiu dels pobles a exercir la seva pròpia autodeterminació

Sentència judicial per als regidors de Badalona

Absolen els sis membres de l'equip de govern que van treballar un 12-0 al municipi

#CATALUNYALLIBERTAT

Roger Torrent President del Parlament de Catalunya

“Si som més, tindrem més capacitat per fer seure l'Estat espanyol a la taula”

PROPOSTA • “Un govern de concentració seria necessari ateses les circumstàncies a les quals ens abocarà la repressió de l'Estat espanyol a partir de la sentència” **DICOTOMIA** • “Parlar únicament de confrontació no ens permet avançar, ens empeteix, però confiar només en la bona voluntat de l'Estat espanyol a l'hora d'asseure's en una taula a negociar és caure en la ingenuïtat”

Xevi Xirgo
BARCELONA

El president del Parlament de Catalunya, Roger Torrent, reflexiona sobre l'actualitat política.

Com està el país?

A punt per a una Diada que tornarà a ser massiva, un gran esclat de civisme, però també de determinació democràtica. Serà una demostració, un any més, de la força política de la majoria de la societat catalana.

Està convençut, com deia l'octubre del 2018, que serà una legislatura llarga i productiva?

Convençudíssim. La imminent arribada de la sentència del Tribunal Suprem representarà la fi d'un cicle polític i l'inici d'un de nou, en el qual ens encarem cap a l'acumulació de forces que creïn les condicions objectives per permetre que el referèndum que avui sembla impossible sigui inevitable.

Vuit lleis en un any i mig és un balanç pobre?

Ara comencem un curs en què hi ha 50 iniciatives parlamentàries, legislatives i del govern que

s'hauran de veure en les properes setmanes i en els propers mesos. L'activitat parlamentària funciona a bon ritme.

Deia en una entrevista temps enrere que les discrepàncies entre independentistes són més de caràcter retòric que de fons. Amb dirigents d'ERC demanant eleccions i els presidents Torra i Puigdemont dient que no, no semblen retòriques.

Els fets han anat demostrant que ho eren. És veritat que a vegades hi ha alguns matisos i semblen molt distanciat en els discursos, però, en el fons, en el pòsit estratègic, hi ha coincidències molt evidents. Estic convençut que en aquest nou cicle polític serem capaços no només de trobar aquest encaix, sinó d'explicar-ho molt millor a la ciutadania, cosa que no hem fet prou bé en els últims mesos.

Sembla difícil que la legislatura s'allargui quan un dels socis demana eleccions insistentment.

ERC no demana eleccions, diu que hem d'enfortir el govern, però també la resta de les institucions, inclòs el Parlament. I això em sembla que és un element de consens dins de l'inde-

pendentisme. I diem que no podem descartar cap de les eines, instruments i possibilitats que tenim sobre la taula. La meua proposta és un govern de concentració, perquè permet reproduir la foto del 3 d'octubre, quan hem sigut més, i que agermana aquest 80% de la població del país que està en contra de la repressió i que vol una solució democràtica al conflicte al carrer i a les institucions.

El president Torra deia que el govern de concentració seria desitjable si hi havia un rumb comú. Què en pensa?

Que és una reflexió que necessàriament ha d'estar sobre la taula. Hem de buscar si hi ha la possibilitat de concretar-lo. I seria necessari ateses les circumstàncies a les quals ens abocarà la repressió de l'Estat a partir de la sentència.

Quan diu “govern de concentració”, de què parlem?

Un govern que reproduïx la foto del 3 d'octubre al voltant d'una agenda republicana. És a dir, una agenda social amb els grans reptes de país que no poden esperar i d'altres de connectats que són globals, com ara el

canvi climàtic i l'envelliment progressiu de la població; un discurs antirepressiu, però sobretot la necessitat compartida d'una solució democràtica del conflicte. Tots aquells que diuen “així, no”, que ni posant la gent a la presó ni amb el Codi Penal es resol el conflicte polític, hauriem de ser capaços de buscar aquest gran consens que es tradueixi en una posició clara a les institucions. I això ens apel·larà a tots els demòcrates, i després de la sentència tots estarem davant del mirall i haurem de respondre. Afectarà no només l'independentisme, sinó qualsevol col·lectiu, i marcarà el perímetre de l'exercici dels drets fonamentals a l'Estat espanyol, que el redueix molt.

Un govern de concentració que integri els comuns i la CUP, i amb consellers nous que representin la societat civil?

No es tracta només de les figures que poden estar al govern, sinó que siguin representatives de l'ampli ventall de la societat catalana que avui està a favor d'aquest 80%. I que això es tradueixi en els vots a l'hemicicle, perquè haurem d'anar aprovant totes les iniciatives parlamentà-

ries i necessitem enfortir totes aquestes majories. Per tant, ha de tenir una corresponsabilitat. I ha de fer una majoria parlamentària que ens permeti aprovar els pressupostos per al 2020.

Els comuns van dir que no.

Insisteixo que la sentència i el cicle polític que s'obre interpel·len tothom, també l'espai dels comuns, i haurem de fer l'esforç polític tots plegats de veure quin és la millor solució.

Si no hi ha pressupostos, s'haurà d'anar a eleccions?

És evident que serà molt difícil continuar la legislatura com està avui. El govern farà la millor proposta i la responsabilitat dels grups parlamentaris farà

L'APUNT

Identificats i jutjats

Carles Sabaté

Hi ha partits i entitats que no se senten cridats a reivindicar res per la Diada, ni tampoc cridats a participar en actes que posen de manifest la repressió de l'Estat espanyol. Preferirien una diada més festiva i prou. Quan la indignació s'ha fet massiva, més enllà de si supera el 50% dels votants o si omple un parell de travessies més o menys de Barcelona, ja no s'hi identi-

fiquen, la qual cosa no vol dir que aquesta reivindicació no sigui legítima. La diferència rau en el fet que no són perseguits ni jutjats per no voler participar de l'11-S. Sis regidors de Badalona no se sentien cridats a celebrar el 12-O ni identificats amb la festa de l'Estat espanyol, i van decidir obrir l'ajuntament i treballar-hi, han estat jutjats –a la fi absolts– per inhabilitació.

Diada

Serà una demostració, un any més, de la força política de la majoria de la societat catalana

Comicis

ERC no demana eleccions, diu que hem d'enfortir el govern, però també la resta de les institucions

Aturada de país

Em semblarà bé la solució que entre tots plegats siguem capaços de consensuar, perquè això ens fa més forts

que es puguin aprovar.

Anant a eleccions, no hi ha perill que l'independentisme s'afebleixi?

Han de servir per enfortir majories i enfortir-nos a nosaltres. No només els republicans i els independentistes, sinó el conjunt dels demòcrates. Les urnes no ens fan mai por. Són les urnes les que han propiciat escenaris com els dels ajuntaments de Tarragona i Lleida i les que ens han permès ampliar aquestes majories i visibilitzar-les.

Si es va a eleccions perquè no hi ha pressupost, una bona mesura seria una candidatura de concentració?

Ara ens estem avançant i, en

qualsevol cas, tots els debats s'han de fer quan es donin les circumstàncies perquè siguin productius. M'interessa aconseguir el meu objectiu polític, que és la independència. Quan ERC fa una proposta, és perquè creu que és la millor opció per assolir aquest objectiu que ens ha mantingut al llarg dels 88 anys d'història. Fem propostes que ens sembla que van en la línia de poder ser més, ampliar les majories i cosir aquests grans consensos que ens fan forts com a país i com a grup polític.

Quant a la sentència, està d'acord amb una possible aturada de país amb plantejava Torra?

La reacció ha d'estar a l'altura del moment històric que viurem i ha

de ser consensuada amb el màxim nombre de sensibilitats polítiques possible. Em semblarà bé la solució que entre tots plegats siguem capaços de consensuar, perquè això ens fa més forts.

Planteja la hipòtesi d'investir Carles Puigdemont com no va passar el 30 de gener?

Ningú me l'ha plantejat.

Li ho dic a la inversa: quan ens sent a parlar, la veu factible?

Amb relació a qualsevol dels passos que fem al Parlament, i particularment des de la presidència, sempre he insistit que ha de tenir un element clau, que és l'element de l'efectivitat i que ens permeti obrir un escenari millor que l'anterior.

En aquell moment va considerar que no havia de convocar el ple perquè no hauria estat efectiu?

Què és l'efectivitat amb relació a una investidura? És que el president pugui prendre possessió i pugui nomenar consellers i que el govern pugui governar. I aquesta és una efectivitat que apliquem en aquest cas concret, però que hem d'aplicar en totes les decisions que prenem.

Els presidents Torra i Puigdemont parlen de "confrontació" amb l'Estat. Hi està d'acord?

No estic d'acord amb les falses dicotomies. Ara intentem generar una dicotomia entre un determinat concepte i un altre. In-

tentem plantejar dues etiquetes diferents. No sé si l'objectiu és separar, si l'objectiu és enfrontar determinades tendències... De la mateixa manera que hem de reconèixer que parlar únicament de confrontació no ens permet avançar i ens empetiteix, he de reconèixer que confiar només en la bona voluntat de l'Estat a l'hora d'asseure's en una taula i negociar és caure en la ingenuïtat. Amb la conjugació d'aquestes dues premisses, s'ha de construir l'agenda política de l'independentisme.

Quan Puigdemont, en el llibret 'Reunim-nos' (La Campana),

Passa a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**ERC**

Fem propostes per ampliar majories i per cosir els grans consensos que ens fan forts com a país

Conflicte

La resolució serà política, en una taula de negociació multilateral, i passant per les urnes

Ve de la pàgina anterior

diu que “el diàleg serà impossible i inevitablement hi haurà d’haver una confrontació”, no ho comparteix?

Estic convençut que la resolució al conflicte serà política, en el marc d’una taula de negociació multilateral, i serà passant per les urnes.

Veu el PSOE iniciant diàleg, de veritat?

El que veig és que nosaltres haurem d’activar tots els mecanismes de pressió política possibles per fer que a l’Estat li surti molt més car intentar cronificar el conflicte que no pas assegurar-se a negociar.

El president Torra utilitza el terme “plantar-se” en aquesta nova etapa. Quan apel·lava al Parlament, a quines accions es referia?

N’estem parlant totes les forces polítiques de la majoria parlamentària. Al Parlament fa molts mesos que estem treballant en aquesta resposta a la sentència. M’he anat reunint amb diversos agents econòmics, socials i acadèmics d’arrere del país, justament per buscar aquesta reacció de país que em sembla imprescindible.

On el veu, el consens, en la mobilització al carrer?

Hi ha diverses majories al país: una d’independentista, una de sobiranista i una de més àmplia, que defensa els fonaments i els valors i principis democràtics. Hem de saber trobar l’encaix entre aquestes tres majories, que són concèntriques. Hem de jugar amb l’habilitat necessària perquè es retroalimentin i es

Ve de la pàgina anterior

Roger Torrent, durant l’entrevista i en una de les terrasses del Parlament de Catalunya ■ JUANMA RAMOS

reforcin entre si, de manera que puguem no només mantenir-les, sinó ampliar-les.

Torra insinuava que no anirà al judici al TSJC els mateixos dies del debat de política general. Té previst canviar les dates?

No. Vam decidir en la junta de portaveus que el 25 i el 26 serien els dies del debat i cap grup va expressar res en sentit contrari.

I està d’acord que Torra prioritzi el Parlament?

Tot el suport al president Torra, prengui la decisió que prengui.

Creu que hi haurà govern a Espanya?

No ho sé. Això depèn del president Sánchez, de la capacitat que tingui de generar el marc de majories necessàries per poder ser investit. Nosaltres hem de fer la reflexió des de l’òptica estricta del conflicte que viu Catalunya amb l’Estat. Hem d’anàlitzar què ens convé més estratègicament. Si un govern en minoria PSOE-Podem, amb capa-

citat d’incidència de l’independentisme a l’Estat, o el risc d’un govern del tripartit ultra. És evident que el president Sánchez no ha fet cap gest des del juliol fins ara que ens permeti pensar que té ganes de resoldre el conflicte i no cronificar-lo.

I millor un govern de Sánchez que un govern del tripartit andalús?

No ho sé. Cada formació política amb vot al Congrés haurà d’arribar a les seves pròpies conclusions. Jo el que sí que anticipo és que els debats a ERC s’hauran de fer tenint en compte aquest paràmetre essencial: què ens interessa més des de la perspectiva de l’escenari polític que s’obre després d’una investidura a Madrid?

Quan anuncien que s’abstindran i que no serà per ERC que no hi hagi investidura, hem de deduir que han donat resposta a la seva pregunta?

Aquesta és la que vam fer a principis d’estiu en el primer debat d’investidura: si es dona

un segon debat d’investidura, cosa que caldrà veure, haurem de tornar a fer aquesta reflexió. I si arribem a les mateixes conclusions, les expressarem igual que les vam expressar a principis d’estiu. I si arribem a unes altres conclusions, evidentment també les traslladarem. Correspon al partit i al grup parlamentari a Madrid anunciar quina és la posició d’ERC.

Anunciar l’abstenció abans de la investidura no és una mica la política aquella de “peix al cove” que criticaven anys enrere?

No hem anunciat cap vot per a aquesta investidura, entre altres coses, perquè no sabem ni si hi haurà debat d’investidura.

Han dit que la facilitarien.

El que hem dit sempre és que no posarem pals a les rodes i, al mateix temps, no donarem xecs en blanc.

Que Pedro Sánchez digui que no hi haurà cap referèndum a Catalunya i que ERC qualifiqui

Pedro Sánchez

No ha fet cap gest que permeti pensar que té ganes de resoldre el conflicte i no cronificar-lo

Investidura

No hem anunciat cap vot per a aquesta investidura perquè no sabem ni si hi haurà debat

de nefastes les seves 370 propostes, però al mateix temps parli de facilitar la investidura, no és una contradicció?

No. Seria una contradicció prendre una decisió pensant només en el que passarà aquella tarda i pensant només en les respostes que puguem tenir a Twitter. Hem vingut a fer política, i la política es fa pensant en les conseqüències de cadascun dels passos que fem. I sobretot analitzant les alternatives, perquè al final una situació no és bona o dolenta només per si mateixa, sinó en funció de les alternatives. I, en tot cas, no és només la situació actual, sinó com obrim un escenari que ens permeti tenir més o menys protagonisme polític i capacitat d’influència perquè aquest referèndum que avui sembla impossible per les declaracions del PSOE sigui el referèndum inevitable.

Li xoca l’actitud de Jaume Asens i dels comuns amb piulades com ara “Sorprèn veure Gabriel Rufián defensant la posició de Prida i de la CEOE” i “Necessitem que ERC no faci de portaveu del PSOE”?

Entenc que hi ha una dialèctica pròpia dels grups parlamentaris a Madrid, però estic convençut que tant Asens com Rufián i jo mateix compartim la necessitat d’obrir aquesta etapa política també a Madrid que ens permeti arribar a la taula on s’ha de dibuixar aquesta solució democràtica al conflicte. Ens necessitem tots plegats, necessitem aquests espais polítics, aquests agents polítics que compartim l’agenda republicana, que per a mi serà cabdal per pivotar i per treballar en aquest nou cicle polític que

Passa a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT**Escenari**

Hem de crear les condicions perquè el referèndum que avui sembla impossible sigui inevitable

Podem i comuns

Hauem de bastir uns mínims comuns denominadors per fer visible la majoria sobiranista

Ve de la pàgina anterior

s'obrirà a partir de la sentència.

Podem va renunciar a defensar el referèndum quan va dir que en un govern de coalició respectaria la posició del PSOE?

El que ens interessa saber és quins són els espais polítics per generar confiança i bastir els ponts necessaris no només per tenir aliats a l'Estat, sinó també per enfortir i ampliar les majories del nostre país. I necessitem generar acords i consensos amb espais polítics com els que representen Podem i els comuns a Catalunya. Hauem de ser capaços de bastir uns mínims comuns denominadors per visibilitzar aquesta majoria sobiranista a Catalunya. És la majoria que ens fa forts.

Quan siguin més, l'Estat espanyol creu que ho acceptarà?

Si som més, tindrem més capacitat per fer seure l'Estat espanyol a la taula.

Quan el vicepresident Aragonès diu que s'ha de superar la unilateralitat, què vol dir exactament?

És prou evident. A vegades, entrem en uns debats que només ens desgasten a nosaltres mateixos, entrem en discussions en lloc de fer debats constructius. Què vol dir *unilateralitat*? Primer ens hauríem de posar d'acord a fixar què significa. El que és evident és que la resolució d'aquest conflicte serà multilateral, perquè hi ha molts actors polítics amb interessos directes i indirectes. Ara bé, si en el marc de construir aquesta resolució s'han de donar accions concretes que no tinguin el consentiment de l'Estat, que siguin cíviques i no violentes, doncs

El polític republicà ocupa la presidència del Parlament des del 17 de gener del 2018 ■ JUANMA RAMOS

potser s'hauran de donar.

Som a les portes del congrés d'ERC per renovar-ne la cúpula. Vostè no hi és. Hi aspirava?

No hi soc volgutament. La meua posició institucional no casa gaire amb responsabilitats orgàniques del partit. El nostre model de partit és tenir una militància molt centrada a mantenir ERC amb bona salut i a donar respostes a les necessitats de la societat. I una altra part de la militància, que destini el seu temps a gestionar les institucions. És un esquema especialitzat. Dono tota la confiança als que es presenten amb una candidatura liderada per Oriol Junqueras i Marta Rovira.

Em dirà que el presidenciable en les eleccions ha de ser Oriol Junqueras, però hi podria haver una inhabilitació. Qui ho hauria de ser aleshores?

No volem ni podem renunciar a Oriol Junqueras, no només perquè representa els valors i els principis republicans d'ERC mi-

llor que ningú, sinó també perquè d'alguna manera és un missatge en contra de la repressió. I vam decidir que, ateses les circumstàncies de repressió, cada vegada que hi hagués eleccions, ell seria el cap de llista. És cert, però, que es podria donar la circumstància, i a ERC hi ha molt talent, molta aptitud i molts i moltes militants que tenen la capacitat d'assumir les responsabilitats que determini el partit.

Les aparicions de Marta Rovira amb Puigdemont volen dir que ideològicament o estratègicament, en la unitat independentista, Rovira està més a prop de Puigdemont?

Vol dir que és la secretària general d'ERC i exerceix com a tal. Durant alguns mesos potser amb menys aparicions públiques, però fent una feina interna ingent i absolutament necessària a ERC, i últimament –i sortosament, perquè sempre fa reflexions molt interessants, molt encertades i que compar-

tim– amb una mica més de presència en els mitjans públics. En qualsevol cas, Marta Rovira és un element clau en la política del país i a la qual no renunciem.

Com creu que serà la sentència?

Serà una sentència dura. Qualsevol pena és una pena dura, perquè en democràcia no pot ser mai un delictes posar urnes. Però precisament penso que la sentència serà dura i ens obligarà a tots a estar a l'altura del moment històric que viurem.

La repressió sí que ha fet el seu efecte?

S'aplica justament perquè busca un objectiu. No és perquè sí, aquí i en qualsevol conflicte polític. Ningú pot dir que la repressió no afecta. Afecta personalment molts dels nostres companys i companyes; hi ha gent a la presó i a l'exili i, per tant, famílies que estan vivint aquesta situació duríssima. Vol dir això que la repressió fa que nosaltres canviem els nostres objectius

Sentència

Serà dura i ens obligarà a tots a estar a l'altura del moment històric que viurem

Repressió

Farà que canviem els nostres objectius? Que deixem de ser independentistes? En absolut

polítics? Que deixem de ser independentistes? Que deixem de tenir la determinació que hem demostrat en els últims anys –en el cas d'ERC, al llarg de tota la seva història–? En absolut. Nosaltres ens mantindrem fermes en les nostres conviccions i en la nostra voluntat política, però alhora som conscients que la repressió no només ens afecta personalment, sinó que a més ha vingut per quedar-se. I que, per tant, hi hem de comptar.

Entén que molta gent estigui desorientada en aquests moments, per la situació i per com actuen els partits polítics?

Entenc que hi hagi gent que estigui esperant que siguem capaços de dibuixar una agenda política molt més clara. I que, aprofitant aquest tancament de cicle polític que marcarà la sentència, siguem capaços d'explicar molt millor cap a on anem. Certament, hem de ser més capaços tots plegats de definir quins seran els propers passos. I això implica no només una reflexió interna amb intensitat sobre els diversos factors, sinó també que després siguem capaços d'explicar-ho de manera comuna i amb un mateix relat i uns mateixos conceptes.

Com estan les relacions amb el PSC i com valora que no vagin als actes de la Diada?

Jo crec que la Diada és de tots. Sempre hem aconseguit que interpel·li tothom, és la festa nacional de Catalunya i això inclou tothom. Som plurals, som una societat diversa, som una societat amb moltes sensibilitats i em sembla que totes hi estan representades, en els actes de la Diada. En qualsevol cas, la pregunta l'hauria de fer al PSC per saber-ho exactament. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Torra: “Catalunya serà allò que vulguin els catalans”

■ El president fixa en el missatge de la Diada l'autodeterminació com a dret “exclusiu dels pobles” que caldrà exercir de nou ■ Anima a sortir avui i a continuar perquè el país “encara no ha acabat el camí”

Òscar Palau
BARCELONA

“Catalunya serà allò que vulguin els catalans. No en tingueu cap dubte.” El president de la Generalitat, Quim Torra, va convertir ahir el tradicional missatge institucional amb motiu de la Diada en una defensa contundent del dret del país a exercir l'autodeterminació, com accepta fins al 80% de la seva població segons totes les enquestes, i ho va fer, a més, parafraçant una sentència que el llavors príncep i ara rei espanyol Felip VI va pronunciar un llunyà 20 d'abril de 1990 en la seva primera visita oficial al Parlament. “Catalunya serà el que els catalans vulguin que sigui”, va dir aleshores l'hereu de la corona, en un discurs als antípodes del que ell mateix, avui amb els índexs de popularitat al país per terra, va pronunciar el 3-O del 2017, que s'ha utilitzat com a ariet de l'unionisme judicial, polític i mediàtic contra les aspiracions sobiranistes. “Som al segle XXI, per més que alguns s'entestin a tornar al XIX o, fins i tot, al XVIII. I totes les lluites democràtiques i pacífiques han de poder reeixir si tenen el suport de la majoria dels ciutadans”, reblava ahir Torra.

El president feia èmfasi en això, lligar la causa sobiranista a la democràtica: davant el “setge llarg i penós” que avui pateix a Catalunya, assegurava, la democràcia “és i serà” la resposta dels catalans. “I la que exigim a tothom”, hi afegia, en una clara apel·lació als unionistes, i sobretot al govern espanyol en funcions, que fins ara ha menystingut, si no seguit reprimint, les demandes majoritàries que arriben del país. Per això Torra reivindicava ahir el dret que els catalans puguin ser ciutadans d'un estat “per voluntat i adhesió a un projecte de país”, i no pas “per imposició o repressió”. És

El president Torra, en el tradicional missatge institucional de la Diada enregistrat ahir al Palau ■ GENERALITAT DE CATALUNYA

a dir, refermava el dret que tenen a “resoldre la disjuntiva” de l'única manera que creu que es pot fer: exercint un dret, el d'autodeterminació, que “pertany únicament i exclusivament als pobles”. “Res ni ningú pot aturar el desig de llibertat d'un poble solidari, obert, just i determinat”, proclamava.

En un discurs enregistrat a la tarda al saló Verge de Montserrat del Palau de la Generalitat, i emès a la nit a la televisió, el president va instar a posar la mirada tant en un present que exigeix atendre “una munió de desafiaments, particulars i globals” –i que “no és com voldríem”, admetia– però també en

El TSJC i el Parlament mantenen les mateixes dates

El 25 i el 26 de setembre hi haurà ple al Parlament, per fer el debat de política general, i al TSJC el judici al president Torra, acusat de desobediència per no haver retirat el llaç groc del balcó de la Generalitat en dates electorals. Així ho van decidir ahir responsables de les dues institucions.

En el cas del Parlament: la mesa i la junta de portaveus ho van acordar per majoria dels grups sobiranistes. S'hi afegia que aquest primer ple del període de sessions ja estava inclòs en el calendari que es va aprovar l'1 de juliol i que està publicat al BOPC. El debat començarà –s'indica–

amb la intervenció del president Torra.

En el cas del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el lletrat de l'administració de justícia del TSJC Joaquim Martínez, en un decret dictat ahir, aclareix que no s'ha comès cap indefensió al president Torra, tal com exposava la seva defensa, el penalista Gonzalo Boye, per haver-se dictat el 31 de juliol la resolució per ordenar la causa i fixar la data del judici, “sense tenir en compte l'agenda del president”. Hi afegia que la resolució de la lletrada del TSJC “és ajustada a dret” perquè per formar el tribunal calia buscar

un jutge substitut, ja que els pocs que conformen la sala penal del TSJC ja havien participat en la instrucció o la sala d'apel·lacions del cas. Per això calia fixar la data per saber quin jutge substitut pot estar disponible. En aquest cas ha estat el segon de la llista: Joaquim Elías. Hi detalla que es van fixar el 25 i 26 de setembre després de “consultar l'agenda del Parlament, on a data d'avui [ahir] no hi ha cap activitat assenyalada”. I com que la fiscalia i l'acusació popular troben les dates correctes, i Torra no ha donat cap alternativa, les manté. ■ M. PIULACHS

un futur que, lamentava, “ens és negat sistemàticament com si no depengués de nosaltres”. Per això va animar la ciutadania a encarar els propers temps “amb determinació i coratge, amb intel·ligència i caràcter, amb generositat i unitat, amb iniciativa i convicció, i amb serenitat i ambició”. “Tota l'ambició col·lectiva del món”, insistia. És en aquest sentit que feia una crida a sortir avui al carrer a proclamar el “compromís innegociable i complet amb la democràcia, els drets socials, civils i polítics, i amb la bandera de la llibertat”. “Us convido a fer-ho sabent que, si encara no som lliures, és perquè encara no hem acabat el camí. Us demano que no ens aturem i que avancem plegats”, apel·lava, per tancar el missatge.

Un final, de fet, que lligava amb l'inici, quan el

Les frases

“La Diada Nacional de Catalunya no commemora cap derrota, perquè no hem estat pas vençuts”

“Volem ser ciutadans per voluntat, per adhesió a un projecte de país que ens satisfaci”

Quim Torra
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

president va exhibir la seva faceta d'apassionat de la història i la cultura –va citar des del poeta Lluís Solà fins a Lluís Llach, passant per Mercè Rodoreda– per afirmar que la Diada “no és cap lament”, ja que “no commemora pas cap derrota”. Ans al contrari, segons ell el que fa és “recordar la determinació, tenacitat i persistència” històrica dels catalans en la seva lluita per les llibertats, trets que permeten celebrar cada Onze de Setembre “com una renovació permanent d'aquest compromís de ciutadania per construir una societat més justa, cohesionada, solidària i lliure”. “No commemorem cap derrota perquè no hem estat pas vençuts”, insistia Torra, per cloure: “Disposem-nos, per tant, a celebrar la vitalitat i el tremp d'un poble que no es deixa doblegar i que mira endavant sense por.” ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Imatge dels dos activistes distingits ahir, al costat dels presidents del Parlament i de la Generalitat i acompanyats de Pep Guardiola ■ ACN

El Parlament reconeix els rescats de refugiats al mar

La cambra catalana entrega la medalla d'honor a l'activista alemanya Carola Rackete i al català Òscar Camps ■ Els guardonats reclamen l'actuació dels estats europeus per posar fi a aquest drama

E. Ferran
BARCELONA

“Sortiu i rescateu.” Amb aquesta contundència, l'entrenador de futbol Pep Guardiola treia del terreny de joc i adaptava la frase de Johan Cruyff per destacar la tasca humanitària dels dos activistes guardonats pel Parlament de Catalunya, Òscar Camps i Carola Rackete. El discurs de Guardiola va incorporar altres símils futbolístics per reivindicar la tasca dels equips dels vaixells de rescat com l'*Open Arms* i l'alemany *Sea Watch 3*. “Cada vida compta i no defallirem en la tasca irrenunciable i humanística de l'hospitalitat. Aquest partit s'ha de jugar i guanyar, i fins al

Les frases

“Cada vegada que salvem una vida, tot cobra sentit i ja en són 60.000 en quatre anys”

Òscar Camps

FUNDADOR I DIRECTOR DE L'ONG PROACTIVA OPEN ARMS

“Esperem que un dia s'arribi a establir que no hi ha refugiats i que només tenim residents”

Carola Rackete

CAPITANA DEL VAIXELL I MEMBRE DE L'ONG ALEMANYA SEA WATCH

“En alta mar no cal un permís, sinó un deure i una obligació: el rescat de les persones”

Pep Guardiola

ENTRENADOR DE FUTBOL

“Migrar és un dret i refugiar, una obligació ètica i històrica que molts estats europeus no estan complint”

Roger Torrent

PRESIDENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

temps afegit, perquè no el podem perdre; seria sucumbir”, va subratllar Guardiola, que no es va estar de criticar la passivitat dels estats que miren cap a un altre cantó mentre moren milers de persones en l'intent de creuar la Mediterrània.

“Hi ha fronteres que maten i silencien que envien”, va dir l'exentrenador del Barça, que, com va

recordar un dels dos guardonats de la nit, Òscar Camps, també era mereixedor del mateix premi per l'esforç de liderar un equip que ho guanya tot. “Ara fa quatre anys que ens vam mobilitzar amb un equip que juga una final cada dia, i no deixem jugadors sense jugar. No hi ha mitges parts, ho tenim clar”, deia Camps, que va recordar les 60.000 perso-

nes que han rescatat.

Pel responsable de l'*Open Arms*, és “un disgust que les administracions no facin res”, i va recordar els inicis, quan es van trobar sols, però amb el suport de la ciutadania, que es va mobilitzar per acollir en vista de les imatges ofegats intentant arribar a Europa. “No aspirem a dir que s'ha de fer amb les po-

lítiques migratòries, però defensem el dret a la vida en tota la legalitat i que es torni a respectar l'antiga llei del mar”, va defensar Camps, sense oblidar que l'episodi viscut aquest estiu davant les costes italianes ha estat el més dur de les 65 missions que ha portat a terme l'organització des que es va crear, el 2015. “Tignoren, et difamen, lluiten contra tu i, al

final, guanyes”, va cloure l'activista català. La capitana del *Sea Watch 3* no va passar per alt tampoc en la seva intervenció la dura realitat amb què es troben a mar obert i va criticar el paper d'Europa davant la crisi humanitària.

“Els estats han fracassat en els drets de protegir els refugiats”, va dir l'activista alemanya, que va agrair el reconeixement del govern català. Tot i això, Rackete va assenyalar que “les medalles i les paraules no seran suficients”, i que el més important, remarcava, són les “accions de solidaritat” per aconseguir que en un futur es pugui establir que “no hi ha refugiats i només tenim residents”.

Lloc d'acollida

El president del Parlament, Roger Torrent, va recordar que Catalunya ha estat un poble d'acollida on alguns d'aquests refugiats han pogut tenir una segona oportunitat. “Malauradament, però, no tots poden arribar i les xifres oficials parlen de 14.000 morts al Mediterrani”, va lamentar el president, que va insistir que “migrar és un dret i refugiar, una obligació”, tot i que molts dels estats europeus no estan complint amb les quotes d'acollida que ells mateixos es van comprometre a assolir i que s'incomplixen. “Deixin de perseguir i compleixin amb el deure de rescatar”, va manifestar el president de la cambra després que aquest estiu entitats com *Open Arms* i *Sea Watch* fossin “amenaçades” amb sancions i amb entrebancs per al desembarcament dels refugiats. Torrent no va obviar que calen més recursos per afrontar la situació de fons i fer “autocrítica” sobre el que porta moltes persones a abandonar casa seva.

La medalla d'or als dos activistes representava, en paraules del president del Parlament, “una manera de dir al món que ens posem al seu costat”. Segons Torrent, tant Camps com Rackete són “el rostre” d'una Europa “humana” que no vol que el mar es converteixi en un “cementiri”. Les impactants imatges dels voluntaris de les dues organitzacions salvant refugiats al mar van acompanyar, a l'inici de l'acte, Joan Dausà, que va interpretar *Com plora el mar*. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

David Bonvehí
President del PDeCAT

La Diada i l'esperit de Talamanca

La Diada Nacional de Catalunya és una jornada de reivindicació. Ens reunim i recordem d'on venim, on som i cap on volem anar. El poble català és un poble que suma, malgrat que sovint se'l vulgui laminar, se li vulguin extreure els seus valors. Però generació rere generació, amb orígens diversos, els catalans romanem granítics en la defensa de la nostra identitat que, per bé que ha anat canviant, es manté com a idea de progrés.

Hi ha qui diu que els catalans només commemorem derrotes. És cert que l'Onze de Setembre recordem la derrota de Barcelona, cap i casal, que va comportar un dels períodes més foscos de la nostra història. Avui no vivim cap guerra, afortunadament, però sí que hem de seguir lluitant. Potser perquè em toca de prop, però jo vull destacar el valor d'un altre episodi del 1714: la batalla de Talamanca, que es lliurà els dies 13 i 14 d'agost de l'any 1714 entre tropes de l'exèrcit de Catalunya i l'exèrcit de Felip V durant la guerra dels Catalans (1713-1714), la darrera campanya militar de la guerra de Successió a Catalunya. El resultat de la batalla fou una victòria per a les tropes catalanes sobre les borbòniques, que es re-

David Bonvehí, responsable del PDeCAT, reivindica la defensa dels drets i la llibertat, com a Talamanca ■ J. LOSADA

tiraren fins a Sabadell. La resta és història coneguda.

Però de la batalla de Talamanca el que m'agrada destacar és que des del Bages, i des d'altres indrets, es va fer tot el possible per ajudar Barcelona. La solidaritat. I la unitat d'acció. Fa tres segles els catalans també pensàvem diferent. Fins i tot hi havia qui preferia els Borbons i la tirania castellana. Però la majoria va voler defensar els drets del país, els llibertats, la voluntat de ser-

Avui, l'autodeterminació no és una qüestió de tradicions ni de drets antics –que també– sinó que és una qüestió de primer ordre per a la ciutadania de Catalunya del segle XXI.

I és avui, en el moment en què vivim, que companys nostres són a l'exili i a la presó, persones del partit, amics meus, amb qui he compartit moltes experiències, grans polítics i fermes de conviccions, que es troben injustament privats dels seus drets més fona-

mentals. Tot sovint hem de parlar d'ells, i és que em costa, i ens costa creure, que en ple segle XXI al cor d'Europa un Estat hagi empresonat les idees polítiques i polítics per haver implantat programes electorals referendats per la ciutadania.

Tenim el president legítim del país a l'exili, mig govern a la presó, amb dos activistes socials, i més dirigents polítics en la nova diàspora catalana. És una vergonya per a Espanya. Sabem que

L'autodeterminació ja no és qüestió de tradicions, sinó una qüestió de primer ordre per a la ciutadania

només ens tenim a nosaltres mateixos. Però no podem defallir. No ens ho podem permetre, i els presos i exiliats encara menys. Per una banda, hem de confiar que la tasca que fa a nivell internacional el president Puigdemont entre d'altres, encara que sigui més lentament del que desitgem, doni el seu fruit. Però per altra banda, i de manera importantíssima, cal bastir de nou un diàleg nacional franc i sincer.

Recuperar l'1 d'octubre no només no és impossible, és que és obligatori. Abans del referèndum, mesos, anys abans, vam tenir un diàleg fluid en tot l'espectre sobiranista i nacionalista. Des de la CUP fins a l'extinta Unió Democràtica. No ens vam parar a veure d'on venia cadascú, volíem anar tots plegats lluny. La Diada Nacional i l'esperit de Talamanca ens interpel·len. I la suma entre catalans és una necessitat i un deure. Catalans, sapiguem ser dignes del moment. Bona Diada i visca Catalunya lliure!

Homenatge a Montse Oliva als actes a Madrid

La periodista serà distingida amb el premi 'in memoriam' Amic del Blanquerna

David Portabella
MADRID

La delegada d'El Punt Avui a Madrid Montse Oliva era una periodista que no va faltar mai els darrers vint anys a la cobertura de la celebració de la Diada Nacional de Catalunya, que a Madrid és commemorada per la Generalitat l'endemà de l'Onze de Setembre, i demà el record de la segarenca, traspasada el passat 20 d'octubre, també hi serà molt present. En

l'acte institucional que demà presidirà la consellera de la Presidència i portaveu del govern, Meritxell Budó, al Círculo de Bellas Artes, Montse Oliva serà distingida amb el premi Amic del Blanquerna *in memoriam* com a reconeixement a una trajectòria periodística que ha deixat un llegat de bon ofici i també de generositat sense fi amb tots els companys del gremi, que en el dia a dia a Madrid és inoblidable.

L'encarregat d'obrir l'acte que tindrà lloc a la Sala de Columnas del Círculo de Bellas Artes de Madrid (Alcalá, 42), al costat de la seu de la Llibreria Blanquerna, serà el dele-

gat de la Generalitat a Madrid, Gorka Knörr, que donarà la benvinguda als assistents i a les autoritats. El programa inclou el lliurament dels reconeixements Amic del Blanquerna, que arriben a la seva tercera edició i que volen distingir aquelles persones que s'han significat amb l'activitat del Centre Cultural-Llibreria Blanquerna o a les Aules de Català a Madrid. La delegació de la Generalitat valora que la periodista nascuda a Torà és "un nom referent del periodisme pel seu gran coneixement de la vida política espanyola" i en destaca la "complicitat, professionalitat i valentia"

La placa al pati del Congrés que recorda Montse Oliva ■ EPA

com a trets definidors de la seva personalitat. Es dona la circumstància que en la primera edició dels Amic del Blanquerna va ser premiat el periodista de TV3 Josep Capella, amic d'Oliva i company seu d'aventures a la *villa y corte* amb el qual des d'ara compartirà distinció. Els altres premis Amic del Blanquerna seran lliurats a Joan Ribera Llopis (catedràtic de filologia de la Complutense de Madrid),

Elena García (promotora cultural), Huerga y Fierro (editors), Juan Carlos Martínez (client de la llibreria Blanquerna), Leticia Palacios (estudiant de català) i Emilio Gil (dissenyador gràfic). Després d'una conferència glossa a càrrec del periodista Antoni Bassas, el parlament de cloenda de l'acte a càrrec de Budó deixarà pas a una interpretació musical de Paula Valls (veu) i David Soler (baix).

La distinció a Oliva *in memoriam* s'afegirà al premi de l'Associació de Periodistes Parlamentaris (APP), lliurat a títol pòstum el 2018 i que ara ja porta el nom de la reportera segarenca com a reconeixement a la petjada professional i humana que va deixar informant des del Congrés i el Senat. L'aleshores presidenta del Congrés, Ana Pastor, a més, va voler que el seu últim acte oficial al maig abans de cessar fos la col·locació d'una placa al racó del pati del Congrés on Montse Oliva s'asseia a fumar i a olorar el despertar polític del dia. "La periodista Montse Oliva va observar i narrar des d'aquí la vida del Congrés durant vint anys. La seva absència ens acompanyarà sempre", es pot llegir a l'única placa consagrada a un periodista que hi ha al Congrés de diputats. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tot a punt per a una altra Diada multitudinària

- ▣ L'ANC va assolir ahir els 400.000 inscrits i 1.200 busos
- ▣ Avui vol explicar a la societat com pot ajudar a l'objectiu

Òscar Palau
BARCELONA

Uns 400.000 inscrits al web oficial de l'Assemblea, 250.000 samarretes venudes i 1.200 autocars reservats per arribar-hi des de tots els racons del país. Aquestes són les últimes xifres, comparables a les d'anys anteriors, que l'ANC va fer públiques ahir al matí sobre la que tot fa preveure que aquesta tarda esdevindrà una nova mobilització històrica del republicanisme català, amb el lema *Objectiu independència*. La cita, com és habitual, és a les 17.14 h, a la plaça d'Espanya de Barcelona i els carrers que hi menen: Paral·lel, Creu Coberta, Tarragona, Maria Cristina, on hi haurà l'escenari principal, i Gran Via, que ha allargat els 26

trams fins al passeig de Gràcia per engolir el gran volum de gent previst. Ahir, la meitat ja estaven del tot plens, i l'altra meitat presentaven una alta ocupació, i ben segur que s'acabaran d'omplir amb els milers de persones que hi faran cap sense haver-se apuntat abans.

La icònica distribució, que vol reivindicar la pluralitat del moviment, escenificarà des de l'aire la imatge d'un gran estel, símbol de la independència, per bé que aquesta vegada, a diferència d'anys anteriors, no s'han previst més *performances*. L'acte, que acabarà cap a les sis, consistirà així en tres blocs. Un primer vol representar la diversitat de la societat, i el segon es lligarà amb l'Espai Eines de País, que allargat del matí al

Pla de Palau ja haurà exposat de manera pedagògica algunes eines d'estratègia no-violenta i de no-cooperació que, amb la complicitat d'altres col·lectius i empreses, pot adoptar el ciutadà per posar el seu granet de sorra a avançar vers la independència. "Volem que la gent que vingui surti sabent que a les seves mans hi ha la capacitat i poder de fer-nos avançar, que hi ha una part que depèn de la societat civil per enfortir el nostre poder i afeblir el de l'Estat", ha resumit en les últimes setmanes la presidenta de l'ANC, Elisenda Paluzie. Els parlaments de les grans entitats civils (l'Associació de Municipis per a la Independència, Òmnium Cultural i la mateixa ANC) tancaran l'acte, abans d'entonar *Els sega-*

Com la del 2018, la Diada d'enguany es preveu que deixi imatges espectaculars ■ ORIOL DURAN

La pluja obliga a suspendre actes

L'acte institucional de la Diada, titulat *Tornarem*, es farà avui a les deu de la nit a la plaça de Sant Jaume, ja que ahir es va ajornar arran de la previsió de pluja. Pel mateix motiu es va suspendre anit l'entesa simultània de 131 punts de llum a les agulles del mas-

sís de Montserrat, per evitar exposar els escaladors que hi havien de pujar. També es van suspendre discursos al Fossar de les Moreres i algunes marxes de torxes previstes arreu, entre les quals, les quatre que conflueixen a Lledoners. Es traslladaran a l'1 d'octubre.

dors. Tot el recorregut estarà sonoritzat perquè es puguin sentir els discursos i possibles indicacions, i s'han reservat també quatre espais per a gent gran i persones amb necessitats especials.

Les intervencions s'espera que vagin dirigides més que mai a l'acció del govern i el Parlament, tot i que els seus representants no seran convidats a primera fila, per primer cop. El president Quim Torra,

amb una delegació de JxCat i el PDeCAT, serà aïxí al tram 1, tocant al Paral·lel, igual que la CUP, i la d'ERC serà al 12. Els consellers es repartiran amb els partits o simplement barrejats als trams que els pertoquen per origen geogràfic. En canvi, a la fila zero hi seran representants d'entitats i de col·lectius represaliats, com els familiars de presos i exiliats.

A banda dels actes institucionals, Òmnium també organitza al matí una fira d'entitats i un acte per exigir la fi de la repressió, i a la tarda el clàssic concert de la Festa per la Llibertat, tot a l'Arc de Triomf. ■

Gabriel vol una reacció al TS de ressò exterior

- ▣ L'exdirigent de la CUP veu buida la unitat sense deixar clara l'estratègia

Xavier Miró
BARCELONA

L'exdirigent i exdiputada de la CUP exiliada a Suïssa, Anna Gabriel, considera l'atenció internacional al conflicte català com una de les claus de futur i per això fa una crida a una resposta a la sentència del Tribunal Suprem contra els dirigents catalans que envii el missatge al món

que el moviment independentista continua "dempeus". En una carta pública dirigida a la militància de la formació, Gabriel adverteix que "les oportunitats no duren per sempre" malgrat la repercussió internacional que van tenir les imatges de l'1-O i defensa que, per atreure l'atenció internacional, caldrà generar "noves oportunitats".

En la carta, l'exdirigent dona entenent que la reacció política i ciutadana a la sentència que es preveu condemnatòria ha de ser una d'aquestes noves

Anna Gabriel, exdirigent i exdiputada de la CUP, en una imatge d'arxiu ■ ORIOL DURAN

oportunitats. Així, Gabriel dona les gràcies per avançat a les que "esteu preparades per llançar al món el missatge que continuem dempeus per la màxima llibertat política i la màxima justícia social pel nostre poble". Però avisa que

cal fer autocrítica, reconèixer què va fer guanyar legitimitat i credibilitat al sobiranisme davant de l'opinió pública internacional però també admetre què va fallar. Sense aquesta revisió crítica i sense deixar clar quins

són els "instruments" i els "mitjans necessaris" per continuar amb el procés independentista, Gabriel considera que "la unitat és una paraula buida" i propaganda partidista, "moltes de les proclames". La crida a la unitat no serveix

de res, conclou, si no hi ha la determinació que es va tenir l'1-O ni "l'amplitud" de resposta del 3-O. Per si encara calia precisar més la crítica a dirigents independentistes, Gabriel adverteix que "el que es diu en públic i la realitat" s'han de correspondre.

Gabriel també acusa sectors dels partits d'utilitzar la solidaritat amb els presos i els exiliats com a instrument de "pressió" i "coacció" a d'altres actors i, en la línia de la CUP, defensa que tant excepcional és la situació dels presos i exiliats com els "milers d'encausats" per diverses causes: la pobresa, les morts de refugiats a la Mediterrània i els assassinats masclistes. Per això, diu, els governs independentistes i d'esquerres no poden defugir la responsabilitat de fer front a la pobresa, a la desigualtat i a la injustícia social. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La magistrada absol els sis regidors de Badalona que van treballar el 12-0

■ Sosté que van acatar l'ordre judicial que cap dependència municipal obrís aquell festiu ■ Hi afegeix que els càrrecs electes no estan sotmesos al calendari laboral

Mayte Piulachs
BARCELONA

Ni una setmana ha trigat la titular del jutjat penal número 25 de Barcelona, la magistrada Maria Lluïsa Maurel, a dictar la sentència als sis regidors de Badalona del mandat anterior, per a qui el fiscal demanava 15 mesos d'inhabilitació per a càrrec públic, acusats del delictes de desobediència per haver treballat i atès ciutadans a l'edifici d'El Viver el 12 d'octubre del 2016, Dia de la Hispanitat. Tots sis van conèixer la resolució ahir en ser citats ahir a la Ciutat de la Justícia: absolució. La magistrada sosté que el llavors alcalde accidental i l'únic que manté l'acta de regidor, Oriol Lladó (ERC), i el tinent d'alcalde responsable de Recursos Humans, José Téllez, "van complir el mandat del jutge del contenciós administratiu 14 de Barcelona de deixar sense efecte l'acord amb els sindicats del maig de 2016", que fixava que podien treballar el 12-0 i fer festa un altre dia. Els altres quatre acusats, que no van rebre l'ordre directament, també són absolts. La fiscalia podria recórrer contra l'absolució.

Els sis regidors de Badalona el 2016, en el judici a Barcelona ■ ORIOL DURAN

El segon raonament de la magistrada és que, com a càrrecs electes, els llavors regidors badalonins "no podien ser considerats com a empleats públics, tal com va admetre el fiscal en el judici, a efectes del mandat del jutjat contenciós". És a dir, per la magistrada "els acusats no estaven sotmesos al calendari laboral, aprovat el 2 de maig de 2016, per la qual cosa no podien ser considerats subjectes actius de la prohibició de treballar o exercir les seves funcions com a càrrecs electes". L'Audiència de Barcelona, a petició

de la fiscalia, va fer reobrir la causa en considerar-los funcionaris públics. Per contra, la jutgessa hi afegeix que, tal com van reiterar en el judici Lladó, Téllez, Agnès Rotger, Fàtima Taleb, Laia Sabater i Francesc Duran, aquell 12-0 exercien les seves funcions com un altre dia festiu.

I tal com van exposar les seves defenses, la jutgessa recorda que el magistrat del contenciós l'endemà del 12-0 va mantenir la mesura cautelar que no pot ser laborable el Dia de la Hispanitat, plet que encara continua obert. En la

resolució, la magistrada també retreu al fiscal que "no pot fer una interpretació literal i extensiva" dels fets ja que aquell 12-0 a l'edifici d'El Viver no hi havia cap ordinador obert, ni funcionaris, ni es va registrar cap acta administratiu, tal com mostra el registre tot i haver-hi documents datats aquell dia. Pel que fa a l'estripada de papers de Téllez, la jutgessa subscriu que és "irrellevant i una acció política" com va expressar el seu col·lega de Badalona, que inicialment va arxivar la causa. ■

La vicepresidenta Calvo, Lastra i Montero arriben, ahir, a la segona reunió amb Unides Podem ■ LUCA PIERGIOVANNI / EFE

El PSOE i Podem són al precipici de la ruptura

■ Sánchez imposa oblidar la coalició o no vol reunions ■ El rei mira ja al 10-N

David Portabella
MADRID

Després de 140 dies des de les eleccions del 28 d'abril, els equips negociadors del PSOE i d'Unides Podem van fer ahir la que era tot just la segona reunió de treball –la primera no va ser fins dijous passat– i, si per a res va servir, va ser per acostar-se al precipici del trencament. De la reunió el que queda és l'últimàtum socialista: o Podem abandona la idea de la coalició o no hi haurà més reunions durant aquests quinze dies que resten fins a la data límit del 23 de setembre. "Avui constatem després de gairebé quatre hores de reunió que no hi ha una via per assolir un acord amb Unides Podem", va admetre la portaveu socialista, Adriana Lastra.

Al final de la reunió, les

cares de Pablo Echenique, Ione Belarra, Jaume Asens i Yolanda Díaz eren de decepció pel desenllaç. "El PSOE no es mou de formar un govern de partit únic i ens diu que o ho acceptem o s'aixequen de la taula", va explicar Echenique. L'esbós de trencadissa fa que ara sigui més difícil una reunió entre Sánchez i Iglesias, incomunicats des del 25 de juliol de la fallida investidura.

Com que Iglesias va dir ahir que no considera un sí gratis a Sánchez per llançar-lo a la precarietat, Meritxell Batet evitarà el tràmol de dirimir si convoca un nou ple que el PSOE tem i no desitja. El que hi haurà és una roda final de Felip VI la setmana que ve que, tret d'un gir de guió sobtat que no s'albira, validarà que Espanya s'aboca a les quartes eleccions en quatre anys. ■

FINANÇAMENT PRIVAT

Garantia immobiliària + 24H Anàlisi = Solució financera

TQ EURO CREDIT
La teva llibertat financera

972 48 72 22 www.tqeurocredit.com

agencia
LLATINOAMERICANA
mundial
2020

AGENDA
LLATINOAMERICANA
2020

Una eina de formació i transformació

Vegeu l'Agenda i altres materials a:
www.llatinoamericana.org

TSUNAMI 4.0 A LA VISTA!
LA REVOLUCIÓ DIGITAL QUE VI

Coordinadora d'ONG Solidàries. c/ Mestre Francesc Civil, 3 bxs. 17005 Girona.
Tel. 972 21 99 16 - llatinoamericana@solidaries.org

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

***solucions
energètiques***

***Reformes integrals, calefacció, fontaneria,
electricitat, aire condicionat, gas, energia solar***

QUALITAT DE SERVEI

**Truca'ns al
93 795 89 87**

www.solucionsenergetiques.cat

On és l'Estel·la?

NOU LLIBRE • Comanegra publica un nou volum d'“On és l'Estel·la?”, el Wally català **LÀMINA** • Busqueu-la al dibuix

Miquel Riera
BARCELONA

L'editorial Comanegra treu al carrer avui, coincidint amb la Diada, un nou volum d'“On és l'Estel·la?”, on els lectors han de buscar en làmines atapeïdes de personatges, l'Estel·la, a l'estil de la popular sèrie *On és Wally?*. En el nou volum, l'Estel·la es passeja entre les millors festes del país: cercaviles, carnestoltes, Sant Jordi, castells (pàgina anterior), balls tradicionals, corre-focs...

L'autor és Toni Galmés, que combina la seva feina d'il·lustrador per a publicitat, cinema o editorial, amb la docència d'història de l'art a la UB i a l'Institut del Teatre.

El llibre

On és l'Estel·la?
Autor: Toni Galmés
Editorial: Comanegra
Pàgines: 28
Mida: 25x29cm
Preu: 16 €

En el primer volum d'“On és l'Estel·la?”, també obra de Galmés, l'Estel·la recorria els principals escenaris del procés d'auto-determinació català.

El primer volum ha estat denunciat pel sindicat policial Jupol, que considera que el “còmic denigra la Policia Nacional i la Guàrdia Civil”, i n'ha demanat la retirada.

El dia 25 de setembre hi ha al jutjat de Palma l'acte de conciliació previ a la querrela. Per donar suport a Comanegra i a l'autor Toni Galmés s'ha creat el manifest *Llibres/Lliures* on s'anuncia que ni l'editor Joan Sala ni Toni Galmés “demanaran disculpes”, i es considera “intolerable” la petició de retirada del llibre. ■

Programació d'arts visuals

Espai Casinet
Pl. de la Llibertat, 17

Dijous i divendres, de 17 a 20 h.
Dissabtes, d'11 a 14 h i de 17 a 20 h.
Diumenges, d'11 a 14 h.

Casa de Cultura
Prat de la Riba, 16

De dimarts a divendres, de 16 a 20 h.
Dissabtes, de 10 a 14 h i de 16 a 20 h.
Diumenges i festius, de 10 a 14 h.

Exposició

“Sonia Pulido.
Una il·lustradora
a la vora del mar”

Inauguració:

Divendres 13 de setembre,
a les 19 h, a l'Espai Casinet.

La companyia Domichovsky & Agranov presentarà un número del seu espectacle *Davaili*.

Durada:

La mostra es podrà visitar fins al 13 d'octubre a l'Espai Casinet i fins al 6 d'octubre a la Casa de Cultura.

Ajuntament del Masnou

CULTURA - ESPAI CASINET
Plaça de la Llibertat, 17
Tel. 935 371 851 - cultura@ajmasnou.cat
<http://www.ajmasnou.cat/cultura/les-arts-visuals>

Al col·labora:
Fundació la Calatrària

189450-121823SL

Diada 2019

Independència és llibertat

189450-121823SL

ESQUERRA
REPUBLICANA

#Diada2019